

DIRECTIVA (UE) 2019/771 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 20 mai 2019****privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Pentru a rămâne competitivă pe piețele mondiale, Uniunea trebuie să îmbunătățească funcționarea pieței interne și să ofere răspunsuri adecvate la numeroasele provocări generate în prezent de o economie care se bazează din ce în ce mai mult pe tehnologie. Strategia privind piața unică digitală stabilește un cadru cuprinzător care facilitează integrarea dimensiunii digitale pe piața internă. Primul pilon al Strategiei privind piața unică digitală se referă la fragmentarea comerțului din interiorul UE prin abordarea tuturor obstacolelor majore care împiedică dezvoltarea comerțului electronic transfrontalier, care reprezintă cea mai mare parte din vânzările transfrontaliere de bunuri ale întreprinderilor către consumatori.
- (2) La articolul 26 alineatele (1) și (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) se prevede că Uniunea adoptă măsuri menite să stabilească sau să asigure funcționarea pieței interne, printre care și existența unei zone fără frontiere interne în care se asigură libera circulație a bunurilor și a serviciilor. În conformitate cu alineatul (1) și cu alineatul (2) litera (a) de la articolul 169 din TFUE, Uniunea trebuie să contribuie la atingerea unui nivel înalt de protecție a consumatorilor prin măsurile pe care le adoptă în temeiul articolului 114 din TFUE în contextul finalizării pieței interne. Obiectivul prezentei directive este de a găsi echilibrul just între atingerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor și promovarea competitivității întreprinderilor, asigurând în același timp respectarea principiului subsidiarității.
- (3) Se impune armonizarea anumitor aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, pornind de la un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, pentru a realiza o veritabilă piață unică digitală, a spori securitatea juridică și a reduce costurile tranzacțiilor, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii („IMM-uri”).
- (4) Comerțul electronic reprezintă un factor esențial de creștere pe piața internă. Cu toate acestea, potențialul său de creștere este departe de a fi exploatat în totalitate. Pentru a consolida competitivitatea Uniunii și pentru a stimula creșterea economică, Uniunea trebuie să acționeze rapid și să încurajeze actorii economici să valorifice pe deplin potențialul oferit de piața internă. Întregul potențial al pieței interne poate fi valorificat numai dacă toți participanții de pe piață beneficiază de un acces facil la vânzările transfrontaliere de bunuri, inclusiv la tranzacțiile comerciale electronice. Normele de dreptul contractelor pe baza cărora participanții de pe piață încheie tranzacții se numără printre factorii principali care influențează deciziile întreprinderilor de a oferi bunuri la nivel transfrontalier. Normele respective afectează și disponibilitatea consumatorilor de a accepta și de a avea încredere în acest tip de achiziție.
- (5) Evoluția tehnologică a condus la o piață din ce în ce mai mare a bunurilor care încorporează conținut digital sau servicii digitale sau sunt interconectate cu acestea. Dat fiind numărul tot mai mare de astfel de dispozitive și creșterea rapidă a ratei de adoptare a acestora de către consumatori, este necesară o acțiune la nivelul Uniunii pentru a asigura existența unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor și pentru a spori securitatea juridică în ceea ce privește normele aplicabile contractelor de vânzare a unor astfel de produse. Sporirea securității juridice ar contribui la sporirea încrederii consumatorilor și a vânzătorilor.

⁽¹⁾ JO C 264, 20.7.2016, p. 57.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 26 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 15 aprilie 2019.

- (6) Normele Uniunii aplicabile vânzărilor de bunuri sunt încă fragmentate, deși a fost deja realizată o armonizare deplină a normelor referitoare la condițiile de livrare și, în cazul contractelor la distanță sau a contractelor negociate în afara spațiului comercial, a cerințelor de informare precontractuală, precum și a dreptului de retractare prin Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾. Alte elemente contractuale esențiale, cum ar fi criteriile de conformitate, măsurile corective în caz de neconformitate cu contractul și principalele modalități de punere în aplicare a acestora fac în prezent obiectul unei armonizări minime în conformitate cu Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾. Statelor membre li s-a permis să prevadă standarde mai stricte decât cele ale Uniunii și să introducă sau să mențină norme care să asigure un nivel și mai ridicat de protecție a consumatorilor. În cadrul acestui demers, statele membre au acționat cu privire la diverse aspecte și în grade diferite. Prin urmare, în prezent, dispozițiile care transpun Directiva 1999/44/CE în dreptul intern diferă în mod semnificativ în ceea ce privește elementele esențiale, cum ar fi absența sau existența unei ierarhii a măsurilor corective.
- (7) Disparitățile existente pot avea un efect negativ asupra întreprinderilor și consumatorilor. În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, întreprinderile care își direcționează activitățile către consumatorii din alte state membre trebuie să țină seama de normele de drept obligatorii în materie de contracte de consum din țara de reședință obișnuită a consumatorului. Întrucât aceste norme diferă de la un stat membru la altul, întreprinderile se pot confrunta cu costuri suplimentare. În consecință, multe întreprinderi ar putea prefera să își continue activitatea pe piața internă sau să exporte numai către unul sau două state membre. Această alegere a minimizării expunerii la costurile și riscurile asociate cu tranzacțiile transfrontaliere duce la pierderea unor oportunități de expansiune comercială și de economii de scară. În mod special sunt afectate IMM-urile.
- (8) Deși consumatorii se bucură de un nivel ridicat de protecție atunci când fac cumpărături din străinătate, ca urmare a aplicării Regulamentului (CE) nr. 593/2008, fragmentarea juridică afectează în mod negativ și nivelul de încredere al consumatorilor în tranzacțiile transfrontaliere. Cu toate că la această lipsă de încredere contribuie o serie de factori, incertitudinea cu privire la principalele drepturi contractuale ocupă un loc important între preocupările consumatorilor. Această incertitudine există independent de protejarea sau nu a consumatorilor prin dispozițiile de drept obligatorii în materie de contracte de consum din statul lor membru de origine în cazul în care vânzătorii își direcționează activitățile transfrontaliere către aceștia sau de încheierea sau nu de către consumatori a unor contracte transfrontaliere cu vânzători care nu desfășoară activități comerciale în statul membru al consumatorului.
- (9) Deși vânzările online de bunuri constituie marea majoritate a vânzărilor transfrontaliere în Uniune, diferențele dintre dispozițiile de drept intern în materia contractelor îi afectează și pe comercianții cu amănuntul care utilizează canale de vânzări la distanță și pe vânzătorii cu amănuntul care efectuează vânzări „față în față” și îi împiedică să se extindă în afara frontierelor naționale. Prezenta directivă ar trebui să includă toate canalele de vânzări, pentru a crea condiții de concurență echitabile pentru toate întreprinderile care efectuează vânzări de bunuri destinate consumatorilor. Prin stabilirea unor norme uniforme pentru toate canalele de vânzări, prezenta directivă ar trebui să evite orice divergențe care ar crea sarcini disproporționate pentru numărul tot mai mare de comercianți cu amănuntul care vând în Uniune pe toate canalele. Necesitatea menținerii unor norme coerente privind vânzările și a unor garanții pentru toate canalele de vânzări a fost confirmată în contextul verificării de către Comisie a adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing, publicată la 29 mai 2017, care a vizat și Directiva 1999/44/CE.
- (10) Prezenta directivă ar trebui să prevadă norme care se aplică vânzărilor de bunuri, inclusiv bunuri cu elemente digitale, numai în ceea ce privește principalele elemente contractuale necesare pentru a depăși obstacolele legate de dreptul contractelor în cadrul pieței interne. În acest scop, ar trebui să fie pe deplin armonizate normele privind cerințele de conformitate, măsurile corective aflate la dispoziția consumatorilor în cazul în care bunurile nu sunt conforme cu contractul și principalele modalități de punere în aplicare a acestor măsuri corective, iar nivelul de protecție a consumatorilor ar trebui sporit față de cel oferit de Directiva 1999/44/CE. Existența unor norme pe deplin armonizate privind o serie de elemente esențiale ale dreptului contractelor de consum le-ar facilita întreprinderilor, în special IMM-urilor, posibilitatea de a își oferi produsele în alte state membre. Consumatorii ar beneficia de un nivel ridicat de protecție și de creșterea nivelului de bunăstare prin armonizarea deplină a normelor esențiale.

⁽³⁾ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

⁽⁴⁾ Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO L 171, 7.7.1999, p. 12).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

- (11) Prezenta directivă completează Directiva 2011/83/UE. În timp ce Directiva 2011/83/UE stabilește în principal dispoziții privind cerințele de informare precontractuală, dreptul de retragere din contractele la distanță și din contractele negociate în afara spațiilor comerciale și normele privind livrarea și transferul riscului, prezenta directivă introduce norme privind conformitatea bunurilor, măsurile corective în caz de neconformitate și modalitățile de punere în aplicare a acestora.
- (12) Prezenta directivă ar trebui să se aplice numai obiectelor corporale mobile care constituie bunuri în înțelesul prezentei directive. Prin urmare, statele membre ar trebui să dispună de libertatea de a reglementa contractele de vânzare a bunurilor imobile cum ar fi clădirile rezidențiale și principalele componente ale acestora, menite să constituie o parte importantă a acestor bunuri imobile.
- (13) Prezenta directivă și Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ ar trebui să se completeze reciproc. În timp ce Directiva (UE) 2019/770 prevede norme privind anumite cerințe referitoare la contractele de furnizare de conținut digital sau de servicii digitale, prezenta directivă prevede norme privind anumite cerințe referitoare la contractele de vânzare de bunuri. În consecință, pentru a răspunde așteptărilor consumatorilor și a asigura un cadru juridic clar și simplu pentru comercianții de conținut digital sau de servicii digitale, Directiva (UE) 2019/770 se aplică furnizării de conținut digital sau de servicii digitale, inclusiv de conținut digital furnizat pe suport material, cum ar fi DVD-urile, CD-urile, unitățile flash pentru USB și cardurile de memorie, precum și suportului material, cu condiția ca suportul material să servească exclusiv ca suport al conținutului digital. În schimb, prezenta directivă ar trebui să se aplice contractelor de vânzare de bunuri, inclusiv bunuri cu elemente digitale care necesită un conținut digital sau un serviciu digital pentru a-și îndeplini funcțiile.
- (14) Termenul „bunuri”, astfel cum este prevăzut în cadrul prezentei directive, ar trebui să includă „bunuri cu elemente digitale” și, prin urmare, să se refere, de asemenea, la orice conținut digital sau serviciu digital care este încorporat în astfel de bunuri sau este interconectat cu acestea în așa fel încât absența conținutului digital sau a serviciului digital respectiv ar împiedica bunurile să își îndeplinească funcțiile. Conținutul digital încorporat în bunuri sau interconectat cu acestea poate consta în orice tip de date produse și furnizate în format digital, cum ar fi sistemele de operare, aplicațiile și orice alt software. Conținutul digital poate fi preinstalat în momentul încheierii contractului de vânzare sau, în cazul în care contractul respectiv prevede acest lucru, poate fi instalat ulterior. Serviciile digitale interconectate cu bunuri pot include servicii care permit crearea, prelucrarea sau stocarea de date în format digital sau accesul la acestea, cum ar fi software-ul ca serviciu oferit în mediul de cloud computing, furnizarea continuă de date privind traficul într-un sistem de navigație sau furnizarea continuă de planuri de formare adaptate nevoilor individuale în cazul ceasurilor inteligente.
- (15) Prezenta directivă ar trebui să se aplice contractelor de vânzare de bunuri, inclusiv bunuri cu elemente digitale în cazul cărora absența conținutului digital sau a serviciului digital încorporat sau interconectat ar împiedica bunurile să își îndeplinească funcțiile și în cazul cărora conținutul digital sau serviciul digital este furnizat împreună cu bunurile în temeiul contractului de vânzare referitor la aceste bunuri. Stabilirea faptului că furnizarea de conținut digital sau de servicii digitale încorporate sau interconectate face sau nu parte din contractul de vânzare cu vânzătorul ar trebui să depindă de conținutul contractului respectiv. Ar trebui să fie incluse aici conținutul digital sau serviciile digitale încorporate sau interconectate a căror furnizare este explicit prevăzută de contract. Ar trebui, de asemenea, să fie incluse aici contractele de vânzare care pot fi înțelese ca având ca obiect furnizarea de conținut digital specific sau de servicii digitale specifice care sunt normale pentru bunurile de același tip și la care consumatorul s-ar putea aștepta în mod rezonabil, dată fiind natura bunurilor și ținându-se seama de orice declarație publică făcută de vânzător sau în numele acestuia ori de alte persoane situate în amonte în cadrul lanțului de tranzacții, inclusiv producătorul. De exemplu, în cazul în care un anunț publicitar ar prezenta un televizor inteligent ca integrând o anumită aplicație video, aceasta ar fi considerată a face parte din contractul de vânzare. Această condiție ar trebui să se aplice indiferent dacă conținutul digital sau serviciul digital este preinstalat în cadrul bunului ca atare sau dacă acesta trebuie descărcat ulterior pe un alt dispozitiv și este numai interconectat cu bunul. De exemplu, un telefon inteligent ar putea fi prevăzut cu o aplicație preinstaltă standardizată, furnizată în temeiul contractului de vânzare, cum ar fi aplicația pentru alarmă sau aplicația pentru aparat fotografic. Un alt exemplu ar putea fi cel al unui ceas inteligent. Într-un astfel de caz, ceasul însuși ar fi considerat drept bunul cu elemente digitale care își poate îndeplini funcțiile numai prin intermediul unei aplicații care este prevăzută în contractul de vânzare, dar care trebuie descărcată de consumator pe un telefon inteligent; aplicația fiind așadar elementul digital interconectat. Această condiție ar trebui, de asemenea, să se aplice și în cazul în care conținutul digital sau serviciul digital încorporat sau interconectat nu este furnizat de către vânzătorul însuși, ci este furnizat de către un terț în temeiul contractului de vânzare. Pentru a evita incertitudinea, atât pentru vânzători, cât și pentru consumatori, în cazul în care nu se știe sigur dacă furnizarea conținutului digital sau a serviciului digital face parte din contractul de vânzare, ar trebui să se aplice normele din prezenta directivă.

⁽⁶⁾ Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

În plus, stabilirea unei relații contractuale bilaterale între vânzător și consumator din care face parte furnizarea de conținut digital sau de servicii digitale încorporate sau interconectate nu ar trebui să fie afectată de simplul fapt că, pentru a beneficia de conținutul digital sau de serviciile digitale în cauză, consumatorul trebuie să își dea acordul pentru încheierea cu un terț a unui acord de licență.

- (16) Dimpotrivă, în cazul în care absența respectivului conținut digital sau serviciu digital încorporat sau interconectat nu împiedică bunurile să își îndeplinească funcțiile ori în cazul în care consumatorul încheie un contract de furnizare a unui conținut digital sau a unui serviciu digital care nu face parte din contractul de vânzare a bunurilor cu elemente digitale, contractul respectiv ar trebui să fie considerat distinct de contractul de vânzare a bunurilor, chiar dacă vânzătorul intermediază cel de al doilea contract cu furnizorul terț, și ar putea intra sub incidența Directivei (UE) 2019/770, dacă sunt îndeplinite condițiile din respectiva directivă. De exemplu, atunci când consumatorul descarcă o aplicație pentru joc dintr-un magazin de aplicații pe un telefon inteligent, contractul de furnizare a aplicației pentru joc este distinct de contractul de vânzare a telefonului inteligent. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să se aplice numai contractului de vânzare privind telefonul inteligent, în timp ce furnizarea aplicației pentru joc ar trebui să intre sub incidența Directivei (UE) 2019/770, dacă sunt îndeplinite condițiile din respectiva directivă. Un alt exemplu l-ar putea reprezenta cazul în care se convine în mod expres cu privire la cumpărarea de către consumator a unui telefon inteligent fără un sistem de operare specific și, ulterior, consumatorul încheie un contract pentru furnizarea unui sistem de operare din partea unui terț. Într-un astfel de caz, furnizarea sistemului de operare achiziționat separat nu ar face parte din contractul de vânzare și, prin urmare, nu ar intra sub incidența prezentei directive, dar ar putea intra sub incidența Directivei (UE) 2019/770, dacă sunt îndeplinite condițiile din respectiva directivă.
- (17) În scopul clarității juridice, prezenta directivă ar trebui să prevadă o definiție a contractului de vânzare și, de asemenea, o definiție clară a domeniului de aplicare. Domeniul de aplicare al acestei directive ar trebui să includă și contractele în cazul cărora bunurile urmează a fi produse sau fabricate, inclusiv conform specificațiilor consumatorului. În plus, instalarea bunurilor ar putea intra în domeniul de aplicare al prezentei directive, în cazul în care instalarea face parte din contractul de vânzare a bunurilor și trebuie realizată de vânzător sau pe răspunderea vânzătorului. În cazul în care un contract cuprinde elemente care țin atât de vânzarea de bunuri, cât și de prestarea de servicii, stabilirea faptului dacă întregul contract poate fi calificat drept contract de vânzare în sensul prezentei directive ar trebui să țină de competența dreptului intern.
- (18) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze dispozițiile de drept intern în ceea ce privește aspectele care nu sunt reglementate de prezenta directivă, în special în ceea ce privește legalitatea bunurilor, prejudiciile și o serie de aspecte ale dreptului general al contractelor precum încheierea, valabilitatea, nulitatea ori efectele contractelor. Același lucru este valabil și în ceea ce privește consecințele încetării contractului și pentru anumite aspecte privind repararea și înlocuirea, care nu sunt reglementate de prezenta directivă. Atunci când reglementează drepturile părților de a amâna îndeplinirea obligațiilor lor sau a unei părți a acestora până la îndeplinirea de către cealaltă parte a obligațiilor sale, statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a reglementa condițiile și modalitățile practice potrivit cărora consumatorul poate amâna plata prețului. Statele membre ar trebui, de asemenea, să dispună în continuare de libertatea de a reglementa dreptul consumatorului la despăgubiri pentru prejudiciile suferite ca urmare a unei încălcări de către vânzător a prezentei directive. De asemenea, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor de drept intern care nu privesc în mod special contractele încheiate cu consumatorii și care prevăd anumite măsuri corective pentru anumite tipuri de defecte care nu erau aparente în momentul încheierii contractului de vânzare, și anume dispozițiilor de drept intern care pot stabili norme specifice pentru răspunderea vânzătorului pentru viciile ascunse. De asemenea, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor de drept intern care prevăd măsurile corective necontractuale pe care le are la dispoziție consumatorul în caz de neconformitate a bunurilor împotriva unor persoane situate în amonte în cadrul lanțului de tranzații, de exemplu producătorii sau a altor persoane care îndeplinesc obligațiile unor astfel de persoane.
- (19) Prezenta directivă ar trebui să nu afecteze libertatea statelor membre de a permite consumatorilor să opteze pentru o anumită măsură corectivă în cazul în care neconformitatea bunurilor este constatată la scurt timp după livrare, și anume dispozițiile de drept intern care prevăd dreptul consumatorului de a refuza bunurile cu defecte și de a considera contractul ca fiind desființat sau de a solicita înlocuirea imediată, într-o anumit termen scurt după livrarea bunului, care nu ar trebui să depășească 30 de zile.
- (20) Statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a reglementa obligațiile de informare impuse vânzătorului în legătură cu încheierea contractului sau obligația vânzătorului de a avertiza consumatorul, de exemplu cu privire la anumite caracteristici ale bunului, caracterul adecvat al materialelor furnizate de către consumator sau posibilele dezavantaje care rezultă din cererile specifice ale consumatorului, de exemplu o cerere din partea consumatorului privind utilizarea unui anumit material textil pentru confecționarea unei rochii de bal.
- (21) De asemenea, statele membre ar trebui să dispună de libertatea de a extinde domeniul de aplicare al normelor din prezenta directivă la contracte care sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive sau de a reglementa în alt mod asemenea contracte. De exemplu, statele membre ar trebui să aibă în continuare libertatea de a extinde protecția oferită consumatorilor prin prezenta directivă și la persoane fizice sau juridice care nu sunt consumatori în sensul prezentei directive, cum ar fi organizațiile neguvernamentale, întreprinderile nou-înființate sau IMM-urile.

- (22) Definiția consumatorului ar trebui să includă persoanele fizice care acționează în afara activității lor comerciale, industriale, artisanale sau profesionale. Cu toate acestea, în cazul contractelor cu dublu scop, când contractul este încheiat în scopuri parțial circumscrise activității comerciale și parțial aflate în afara acesteia, iar scopul comercial este într-atât de limitat, încât nu are o pondere predominantă în contextul general al contractului, statele membre ar trebui să poată în continuare reglementa în mod liber dacă și în ce condiții respectiva persoană ar trebui să fie, și ea, considerată drept consumator.
- (23) Prezenta directivă ar trebui să se aplice oricărui contract în care vânzătorul transferă sau se angajează să transfere consumatorului proprietatea asupra unor bunuri. Furnizorii de platforme ar putea fi considerați vânzători în temeiul prezentei directive în cazul în care acționează, în scopuri legate de propria lor afacere, în calitate de partener contractual direct al consumatorului pentru vânzarea de bunuri. Statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a extinde domeniul de aplicare al prezentei directive la furnizorii de platforme care nu îndeplinesc cerințele pentru a fi considerați vânzători în temeiul prezentei directive.
- (24) Pentru a găsi un echilibru între cerința securității juridice și un nivel adecvat de flexibilitate a normelor juridice în prezenta directivă, orice trimitere la ceea ce se poate aștepta de la o persoană sau de către o persoană ar trebui înțeleasă ca o trimitere la ceea ce se poate aștepta în mod rezonabil. Standardul privind caracterul rezonabil ar trebui să fie determinat în mod obiectiv, având în vedere natura și scopul contractului, circumstanțele cazului, precum și uzanțele și practicile părților în cauză.
- (25) Pentru a oferi claritate cu privire la ceea ce poate aștepta un consumator de la bunuri și la ceea ce ar face obiectul răspunderii vânzătorului în cazul neonorării livrării conform așteptărilor, este esențială armonizarea pe deplin a normelor în scopul de a determina conformitatea bunurilor. Orice trimitere la conformitate în prezenta directivă ar trebui să se refere la conformitatea bunurilor cu contractul de vânzare. În scopul de a proteja interesele legitime ale ambelor părți la un contract de vânzare, conformitatea ar trebui evaluată pe baza unor cerințe de conformitate atât subiective, cât și obiective.
- (26) Prin urmare, bunurile ar trebui să respecte cerințele convenite între vânzător și consumator în contractul de vânzare. Astfel de cerințe ar putea include, printre altele, cantitatea, calitatea, tipul și descrierea bunurilor, caracterul lor adecvat pentru un anumit scop, precum și livrarea bunurilor cu accesoriile convenite și cu toate instrucțiunile. Cerințele contractului de vânzare ar trebui să le includă pe cele care rezultă din informațiile precontractuale care, în conformitate cu Directiva 2011/83/UE, fac parte integrantă din contract.
- (27) Noțiunea de funcționalitate ar trebui înțeleasă ca referindu-se la modurile în care bunurile își pot îndeplini funcțiile, având în vedere scopul lor. Noțiunea de interoperabilitate semnalează dacă și în ce măsură bunurile pot funcționa cu un hardware sau software diferit de cel care se folosește în mod normal pentru bunurile de același tip. Funcționarea reușită ar putea presupune, de exemplu, capacitatea bunurilor de a face schimb de informații cu un astfel de software sau hardware și de a utiliza informațiile schimbate.
- (28) Având în vedere evoluția constantă a conținutului digital sau a serviciilor digitale încorporate în bunuri digitale sau interconectate cu acestea, vânzătorii pot conveni cu consumatorii să ofere actualizări pentru astfel de bunuri. Conform celor convenite în contractul de vânzare, actualizările pot îmbunătăți și consolida elementul de conținut digital sau de serviciu digital al bunurilor, pot extinde funcționalitățile acestora, le pot adapta la evoluțiile tehnice, le pot proteja împotriva noilor amenințări la adresa securității sau pot avea alte scopuri. Prin urmare, conformitatea bunurilor cu conținut digital sau cu servicii digitale care sunt încorporate în bunuri sau sunt interconectate cu acestea ar trebui, de asemenea, să fie evaluată pentru a se stabili dacă elementul de conținut digital sau de serviciu digital al unor astfel de bunuri este actualizat în conformitate cu contractul de vânzare. Nefurnizarea actualizărilor care au fost convenite în contractul de vânzare ar trebui să fie considerată drept o neconformitate a bunurilor. În plus, actualizările incorecte sau incomplete ar trebui, de asemenea, să fie considerate drept o neconformitate a bunurilor, deoarece acest lucru ar însemna că aceste actualizări nu sunt efectuate în modul stipulat în contract.
- (29) Pentru a fi conforme, bunurile ar trebui să respecte nu doar cerințele subiective de conformitate, ci și cerințele obiective de conformitate stabilite în prezenta directivă. Conformitatea ar trebui evaluată având în vedere, printre altele, scopul pentru care s-ar utiliza în mod normal bunurile de același tip, livrarea acestora cu accesoriile și instrucțiunile pe care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil să le primească sau corespondențele dintre acestea și eșantionul sau modelul pe care vânzătorul l-a pus la dispoziția consumatorului. Bunurile ar trebui să dețină, de asemenea, calitățile și caracteristicile care sunt normale pentru bunurile de același tip și la care consumatorul se poate aștepta, în mod rezonabil, având în vedere natura bunurilor și ținându-se seama de orice declarație publică a vânzătorului sau în numele acestuia ori al altor persoane aflate în amonte în cadrul lanțului de tranzații.

- (30) În plus față de actualizările convenite prin contract, vânzătorul ar trebui, de asemenea, să furnizeze actualizări, inclusiv actualizări de securitate, pentru a asigura menținerea conformității bunurilor cu elemente digitale. Obligația vânzătorului ar trebui limitată la actualizări care sunt necesare pentru ca astfel de bunuri să își mențină conformitatea cu cerințele obiective și subiective în materie de conformitate prevăzute în prezenta directivă. Cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel prin contract, vânzătorul nu ar trebui să fie obligat să furnizeze versiuni actualizate ale conținutului digital sau ale serviciului digital pentru bunurile în cauză sau să îmbunătățească ori să extindă funcționalitățile bunurilor dincolo de condițiile de conformitate. În cazul în care o actualizare furnizată de vânzător sau de un terț care furnizează conținut digital sau un serviciu digital în temeiul contractului de vânzare duce la neconformitatea bunului cu elemente digitale, vânzătorul ar trebui să răspundă pentru aducerea în conformitate a bunului respectiv. Consumatorul ar trebui să aibă libertatea de a decide dacă instalează actualizările furnizate. În cazul în care consumatorul decide să nu instaleze actualizările necesare pentru ca bunurile cu elemente digitale să fie menținute în conformitate, consumatorul nu ar trebui însă să se aștepte ca aceste bunuri să fie în continuare conforme. Vânzătorul ar trebui să informeze consumatorul că decizia consumatorului de a nu instala actualizările care sunt necesare pentru a menține bunurile cu elemente digitale în conformitate, inclusiv actualizările de securitate, va afecta răspunderea vânzătorului în ceea ce privește conformitatea acelor caracteristici ale bunurilor cu conținut digital care ar trebui să fie menținute în conformitate de actualizările relevante. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor de a furniza actualizările de securitate stabilite de dreptul Uniunii sau de dreptul intern.
- (31) În principiu, în cazul bunurilor cu elemente digitale pentru care conținutul digital sau serviciul digital încorporat în bunuri sau interconectat cu acestea este furnizat într-o singură instanță de furnizare, vânzătorul ar trebui să răspundă exclusiv pentru neconformitatea existentă la momentul livrării. Cu toate acestea, obligația de a furniza actualizări ar trebui să țină seama de faptul că mediul digital al oricărui astfel de bun se schimbă în permanență. Prin urmare, actualizările sunt un instrument necesar pentru a se asigura că bunurile sunt în măsură să funcționeze la fel ca în momentul livrării. De asemenea, spre deosebire de bunurile tradiționale, bunurile cu elemente digitale nu sunt complet separate de sfera vânzătorului, având în vedere că vânzătorul sau un terț care furnizează conținutul digital sau serviciul digital în temeiul contractului de vânzare este în măsură să actualizeze bunurile de la distanță, de obicei prin internet. Prin urmare, în cazul în care conținutul digital sau serviciul digital este furnizat printr-un singur act de executare, vânzătorul ar trebui să fie obligat să furnizeze actualizările necesare pentru a păstra conformitatea bunurilor cu elemente digitale pe parcursul unei perioade la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil, chiar și în cazul în care bunurile erau conforme la momentul livrării. Perioada în care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil să primească actualizări ar trebui să fie evaluată pe baza tipului și scopului bunurilor și a elementelor digitale și ținând seama de circumstanțele și de natura contractului de vânzare. Un consumator se așteaptă, în mod normal, să primească actualizări cel puțin pe durata perioadei în care vânzătorul răspunde pentru neconformitate, în timp ce, în unele cazuri, așteptările rezonabile ale consumatorului s-ar putea prelungi dincolo de această perioadă, cum ar fi cazul, în special, în ceea ce privește actualizările de securitate. În alte cazuri, de exemplu în ceea ce privește bunurile cu elemente digitale al căror scop este limitat în timp, obligația vânzătorului de a furniza actualizări ar fi, în mod normal, limitată la acea perioadă.
- (32) Asigurarea durabilității pe termen mai lung a produselor este importantă pentru realizarea unor modele de consum mai sustenabile și a unei economii circulare. În mod similar, menținerea în afara pieței Uniunii a produselor neconforme prin consolidarea supravegherii pieței și furnizarea de stimulente adecvate operatorilor economici este esențială pentru a spori încrederea în funcționarea pieței interne. În acest scop, dreptul Uniunii specifică anumitor produse este cea mai adecvată manieră pentru a introduce cerințele referitoare la durabilitate și alte cerințe legate de produs în ceea ce privește anumite tipuri sau grupe de produse, utilizând în acest scop criterii adaptate. Prezenta directivă ar trebui, așadar, să fie complementară obiectivelor urmărite într-o astfel de legislație a Uniunii specifică anumitor produse și ar trebui să includă durabilitatea ca un criteriu obiectiv pentru evaluarea conformității bunurilor. Durabilitatea ar trebui să se refere la capacitatea bunurilor de a își menține funcțiile necesare și performanța în cursul utilizării normale. Pentru a fi în conformitate, bunurile ar trebui să prezinte durabilitatea normală pentru bunurile de același tip și la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil, având în vedere natura bunurilor respective, inclusiv eventuala necesitate de întreținere rezonabilă a bunurilor, de exemplu controlul periodic sau schimbarea filtrelor unui autoturism, și orice declarație publică făcută de către orice persoană din lanțul de tranzații sau în numele acesteia. De asemenea, evaluarea ar trebui să țină seama de toate celelalte circumstanțe relevante, cum ar fi prețul bunurilor și intensitatea sau frecvența utilizării de către consumator a bunurilor. În plus, în măsura în care informațiile specifice legate de durabilitate sunt indicate în orice declarație precontractuală care face parte din contractul de vânzare, consumatorul ar trebui să fie în măsură să se bazeze pe acestea ca parte a cerințelor subiective de conformitate.
- (33) În temeiul prezentei directive, vânzătorul ar trebui să fie obligat să livreze consumatorului bunuri care sunt conforme în momentul livrării. Vânzătorii ar putea face adesea uz de piese de schimb pentru a-și îndeplini obligația de a repara bunuri în eventualitatea unei neconformități existente în momentul livrării. Cu toate că prezenta

directivă nu ar trebui să introducă obligația vânzătorilor de a asigura disponibilitatea pieselor de schimb pe o anumită perioadă ca cerință obiectivă de conformitate, aceasta nu ar trebui să aducă atingere altor dispoziții din dreptul intern care obligă vânzătorul, producătorul sau alte persoane din lanțul de tranzații să asigure disponibilitatea pieselor de schimb sau să informeze consumatorii cu privire la disponibilitatea respectivă.

- (34) Un mare număr de bunuri trebuie să fie instalate înainte de a putea fi efectiv utilizate de către consumatori. În plus, în cazul bunurilor cu elemente digitale, este de obicei necesară instalarea conținutului digital sau a serviciului digital astfel încât consumatorii să poată utiliza bunurile respective în conformitate cu scopul lor preconizat. Prin urmare, orice neconformitate care rezultă dintr-o instalare incorectă a bunurilor, inclusiv din instalarea incorectă a conținutului digital sau a serviciului digital încorporat în bunuri, sau interconectat cu acestea ar trebui considerată drept o neconformitate în cazul în care instalarea a fost efectuată de vânzător sau sub controlul vânzătorului. În cazul în care bunurile erau destinate a fi instalate de către consumator, neconformitatea care rezultă din instalarea incorectă ar trebui considerată drept neconformitate a bunurilor, indiferent dacă instalarea a fost efectuată de către consumator sau de către o parte terță aflată în răspunderea consumatorului, dacă instalarea incorectă a fost cauzată de deficiențe ale instrucțiunilor de instalare, cum ar fi caracterul incomplet sau lipsa de claritate a instrucțiunilor de instalare, care fac instrucțiunile de instalare dificil de utilizat pentru consumatorul mediu.
- (35) Conformitatea ar trebui să acopere defectele materiale, precum și viciile juridice. Restricțiile care rezultă dintr-o încălcare a drepturilor unui terț, în special drepturile de proprietate intelectuală, ar putea împiedica sau limita utilizarea bunurilor în conformitate cu contractul. Statele membre ar trebui să se asigure că, în astfel de cazuri, consumatorul are dreptul la măsurile corective în caz de neconformitate prevăzute în prezenta directivă, cu excepția cazului în care dreptul intern prevede nulitatea sau încetarea contractului în astfel de cazuri.
- (36) Pentru a asigura suficientă flexibilitate a normelor, de exemplu în ceea ce privește vânzarea de bunuri de ocazie, ar trebui să fie posibil ca părțile să se abată de la cerințele obiective de conformitate prevăzute de prezenta directivă. O astfel de abatere ar trebui să fie posibilă numai în cazul în care consumatorul a fost informat în mod explicit cu privire la aceasta și consumatorul o acceptă separat de alte declarații sau acorduri și în mod activ și fără echivoc.
- (37) Creșterea gradului de securitate juridică atât pentru consumatori, cât și pentru vânzători necesită o indicație clară privind momentul în care ar trebui evaluată conformitatea bunurilor. Momentul relevant pentru evaluarea conformității bunurilor ar trebui să fie momentul livrării bunurilor. Această dispoziție ar trebui să se aplice și în cazul bunurilor care încorporează conținut digital sau un serviciu digital furnizate într-o singură instanță de furnizare sau sunt interconectate cu acesta. Cu toate acestea, atunci când conținutul digital sau serviciul digital încorporat în bunuri sau interconectat cu acestea trebuie să fie furnizat în mod continuu pe parcursul unei anumite perioade, momentul relevant pentru stabilirea conformității elementului de conținut digital sau de serviciu digital nu ar trebui să fie un anumit moment în timp, ci mai degrabă o anumită perioadă, începând de la data livrării. Din motive de securitate juridică, perioada respectivă ar trebui să fie egală cu perioada în care vânzătorul răspunde pentru neconformitate.
- (38) Prezenta directivă nu ar trebui să reglementeze înțelesul termenului „livrare”; reglementarea acestuia ar trebui să fie de competența dreptului intern. În special, acest lucru se aplică în cazul stabilirii acțiunilor pe care trebuie să le întreprindă vânzătorul pentru a-și îndeplini obligația de livrare a bunurilor. În plus, trimiterile la momentul livrării din prezenta directivă ar trebui să nu aducă atingere normelor privind transferul riscului prevăzute de Directiva 2011/83/UE și, prin urmare, puse în aplicare în dreptul intern al statelor membre.
- (39) Bunurile cu elemente digitale ar trebui considerate a fi fost livrate consumatorului atunci când atât componenta fizică a bunurilor a fost livrată, cât și singura instanță de furnizare de conținut digital sau de servicii digitale a fost efectuată sau a început furnizarea continuă de conținut digital sau de servicii digitale pe parcursul unei anumite perioade. Acest lucru înseamnă că vânzătorul ar trebui, de asemenea, să pună la dispoziția consumatorului conținutul digital sau serviciul digital sau să îi ofere consumatorului acces la acesta în așa fel încât conținutul digital sau serviciul digital sau orice mijloc adecvat pentru accesarea sau descărcarea acestuia să ajungă la sfera consumatorului și să nu fie necesară nicio acțiune suplimentară din partea vânzătorului pentru a-i permite consumatorului să utilizeze conținutul digital sau serviciul digital în conformitate cu contractul, de exemplu, prin furnizarea unui link sau a unei opțiuni de descărcare. Prin urmare, momentul relevant pentru stabilirea conformității ar trebui să fie momentul furnizării conținutului digital sau al serviciului digital, în cazul în care componenta fizică a fost livrată anterior. În acest mod se poate garanta un punct de plecare comun pentru perioada de

răspundere contractuală pentru componenta fizică, pe de o parte, și pentru elementul digital, pe de altă parte. În plus, în multe cazuri, consumatorul nu este în măsură să observe un defect al componente fizice înainte de furnizarea conținutului digital sau a serviciului digital.

- (40) În cazul în care bunurile necesită instalarea de către vânzător, în unele cazuri, consumatorul nu este capabil să folosească bunurile sau să observe un defect înainte de finalizarea instalării. Prin urmare, în cazul în care urmează să fie instalate de vânzător sau pe răspunderea vânzătorului, în temeiul contractului de vânzare, bunurile ar trebui considerate a fi livrate consumatorului în momentul în care instalarea este completă.
- (41) Pentru a spori gradul de securitate juridică pentru vânzători și, în general, încrederea consumatorilor în achizițiile transfrontaliere, se impune acordarea unui termen în care consumatorul are dreptul la măsuri corective pentru orice neconformitate existentă la momentul relevant pentru stabilirea conformității. Având în vedere că, la punerea în aplicare a Directivei 1999/44/CE, marea majoritate a statelor membre au prevăzut un termen de doi ani și, în practică, acest termen este considerat rezonabil de către participanții de pe piață, acest termen ar trebui menținut. Același lucru ar trebui să se aplice în cazul bunurilor cu elemente digitale. Cu toate acestea, în cazul în care contractul prevede furnizarea continuă timp de peste doi ani, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la măsuri corective pentru orice neconformitate a conținutului digital sau a serviciului digital care survine sau este constatată în perioada în care conținutul digital sau serviciul digital urmează a fi furnizat în temeiul contractului. Pentru a li se asigura flexibilitate în scopul sporirii nivelului de protecție a consumatorilor prin dispozițiile lor de drept intern, statele membre ar trebui să fie libere să prevadă termene de răspundere a vânzătorului mai lungi decât cele prevăzute în prezenta directivă.
- (42) Din motive de coerență cu sistemele juridice naționale existente, statele membre ar trebui să aibă libertatea de a prevedea fie că vânzătorii răspund pentru o neconformitate care este constatată pe parcursul unei anumite perioade, eventual însoțită de un termen de prescripție, fie că măsurile corective aflate la dispoziția consumatorilor nu sunt supuse decât unui termen de prescripție. În primul caz, statele membre ar trebui să se asigure că perioada de răspundere a vânzătorului nu este eludată printr-un termen de prescripție pentru măsurile corective aflate la dispoziția consumatorului. Deși, prin urmare, prezenta directivă nu ar trebui să armonizeze punctul de plecare al termenelor de prescripție prevăzute de dispozițiile de drept intern, ea ar trebui să asigure faptul că aceste termene nu aduc atingere dreptului consumatorilor de a solicita măsuri corective pentru orice neconformitate constatată pe durata perioadei în care vânzătorul răspunde pentru o neconformitate. În cel de-al doilea caz, statele membre ar trebui să poată menține sau introduce numai un termen de prescripție pentru măsurile corective aflate la dispoziția consumatorului fără a introduce un anumit termen în care trebuie să fie constatată neconformitatea pentru ca vânzătorul să poată răspunde. Pentru a se asigura protecția, în egală măsură, a consumatorilor și în astfel de cazuri, statele membre ar trebui să se asigure că, atunci când se aplică numai un termen de prescripție, acesta ar trebui să le permită consumatorilor să solicite măsuri corective pentru orice neconformitate constatată cel puțin pe durata perioadei prevăzute în prezenta directivă ca perioadă de răspundere contractuală.
- (43) În ceea ce privește anumite aspecte, s-ar putea justifica un tratament diferit al bunurilor de ocazie. Deși o perioadă de răspundere contractuală sau un termen de prescripție de doi ani sau mai mult conciliază, de obicei, interesele vânzătorului și ale consumatorului, acest lucru ar putea uneori să nu fie valabil în ceea ce privește bunurile de ocazie. Prin urmare, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a le permite părților să convină asupra unei perioade de răspundere contractuală mai scurte sau asupra unui termen de prescripție mai scurt pentru astfel de bunuri. Acordarea discreției pentru stabilirea acestei chestiuni în temeiul unui acord de natură contractuală între părți sporește libertatea contractuală și asigură obligația informării consumatorului cu privire la statutul de bun de ocazie în cauză și la durata redusă a perioadei de răspundere contractuală sau a termenului de prescripție. Cu toate acestea, o astfel de perioadă convenită prin contract nu ar trebui să fie mai scurtă de un an.
- (44) Prezenta directivă nu ar trebui să reglementeze condițiile de suspendare sau de întrerupere a perioadei de răspundere contractuală, astfel cum este prevăzută în prezenta directivă, sau a termenului de prescripție. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată prevedea suspendarea sau întreruperea perioadei de răspundere contractuală sau a termenului de prescripție, de exemplu în cazul reparării, al înlocuirii ori al negocierilor dintre vânzător și consumator în vederea unui acord amiabil.
- (45) Pe parcursul unei perioade de un an sau de doi ani, dacă statele membre decid să aplice o perioadă de doi ani, consumatorul ar trebui să demonstreze numai că bunul respectiv nu este conform, fără a fi necesară și demonstrarea faptului că neconformitatea exista efectiv la momentul relevant pentru stabilirea conformității. Pentru a respinge pretențiile consumatorului, vânzătorul ar trebui să demonstreze faptul că neconformitatea nu exista în momentul respectiv. În plus, în unele cazuri, prezumția conform căreia neconformitatea exista la momentul relevant pentru stabilirea conformității poate fi incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității. În prima categorie s-ar putea încadra bunurile care se deteriorează prin natura lor, cum ar fi produsele perisabile,

de exemplu florile, sau bunurile care sunt destinate unei singure utilizări. Un exemplu pentru cea de a doua categorie l-ar reprezenta o neconformitate care poate rezulta numai în urma unei acțiuni a consumatorului sau a unei cauze externe evidente survenite după livrarea bunurilor către consumator. În cazul bunurilor cu elemente digitale pentru care contractul prevede furnizarea continuă a conținutului digital sau a serviciului digital, consumatorul nu ar trebui să aibă obligația de a dovedi că conținutul digital sau serviciul digital nu era în conformitate în perioada corespunzătoare pentru stabilirea conformității. Pentru a respinge pretenția consumatorului, vânzătorul ar trebui să demonstreze faptul că conținutul digital sau serviciul digital era în conformitate în perioada respectivă.

- (46) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a menține sau de a introduce dispoziții care să prevadă că, pentru a beneficia de drepturile sale, consumatorul trebuie să informeze vânzătorul despre neconformitate în termen de cel puțin două luni de la data la care a constatat neconformitatea. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a asigura un nivel mai ridicat de protecție a consumatorului, neintroducând o astfel de obligație.
- (47) Pentru a spori gradul de securitate juridică și pentru a elimina unul dintre principalele obstacole din calea pieței interne, prezenta directivă ar trebui să armonizeze pe deplin măsurile corective de care dispune consumatorul în caz de neconformitate a bunurilor, precum și condițiile în care pot fi exercitate astfel de măsuri corective. În special, în caz de neconformitate, consumatorii ar trebui să aibă dreptul de a solicita aducerea în conformitate a bunurilor, de a primi o reducere proporțională a prețului sau de a obține încetarea contractului.
- (48) Pentru aducerea în conformitate a bunurilor, consumatorii ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între reparație sau înlocuire. Permițându-le consumatorilor să solicite o reparație ar trebui să se încurajeze un consum sustenabil și s-ar putea contribui la o mai mare durabilitate a produselor. Alegerea consumatorului între reparație și înlocuire ar trebui limitată numai în cazul în care opțiunea aleasă ar fi imposibilă din punct de vedere juridic sau factual sau, în comparație cu cealaltă opțiune disponibilă, ar crea costuri disproporționate pentru vânzător. De exemplu, ar putea fi disproporționat să se solicite înlocuirea unor bunuri din cauza unei zgârieturi minore în cazul în care o astfel de înlocuire ar crea costuri semnificative, iar zgârietura ar putea fi reparată cu ușurință.
- (49) Vânzătorului ar trebui să i se permită să refuze aducerea în conformitate a bunurilor dacă atât reparația, cât și înlocuirea sunt imposibile sau i-ar crea costuri disproporționate. Același lucru ar trebui să se aplice și în cazul în care fie reparația, fie înlocuirea este imposibilă, iar cealaltă măsură corectivă i-ar crea vânzătorului costuri disproporționate. De exemplu, în cazul în care bunurile sunt situate într-un loc diferit de locul în care au fost inițial livrate, costurile de livrare și transport ar putea deveni disproporționate pentru vânzător.
- (50) În cazul în care este constatată o neconformitate, consumatorul ar trebui să informeze vânzătorul cu privire la aceasta pentru a îi oferi acestuia posibilitatea de a aduce în conformitate bunul. Vânzătorul ar trebui să facă acest lucru într-un termen rezonabil. În mod corespunzător, consumatorul nu ar trebui să fie, în principiu, îndreptățit imediat la o reducere de preț sau de a obține încetarea contractului, ci ar trebui să acorde vânzătorului un termen rezonabil pentru a repara sau a înlocui bunul neconform. Dacă vânzătorul nu a reparat și nici nu a înlocuit bunul în termenul respectiv, consumatorul ar trebui să aibă dreptul să solicite și să obțină pe loc o reducere de preț sau încetarea contractului.
- (51) Dacă reparația sau înlocuirea nu au constituit măsuri corective adecvate pentru consumator în ceea ce privește neconformitatea constatată, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la o reducere de preț sau de a obține încetarea contractului. Acest lucru ar trebui să fie valabil în special atunci când vânzătorul nu a finalizat reparația sau înlocuirea, ori când împrejurările indică în mod clar că vânzătorul nu va finaliza reparația sau înlocuirea, ori dacă vânzătorul a refuzat aducerea în conformitate a bunurilor deoarece reparația și înlocuirea sunt imposibile sau i-ar crea vânzătorului costuri disproporționate.
- (52) În anumite situații ar putea fi justificat dreptul imediat al consumatorului la o reducere de preț sau de a obține încetarea contractului. Atunci când vânzătorul a luat măsuri pentru aducerea în conformitate a bunurilor, dar ulterior a fost constatată o neconformitate, ar trebui să fie determinat în mod obiectiv dacă consumatorul ar trebui să accepte noi încercări ale vânzătorului de a aduce în conformitate bunurile, ținând seama de toate circumstanțele cazului, cum ar fi tipul și valoarea bunurilor, natura și gravitatea neconformității. În special, pentru bunurile costisitoare sau complexe ar putea fi justificat să se permită vânzătorului o nouă încercare de a remedia neconformitatea. De asemenea, ar trebui să se țină seama de măsura în care se poate pretinde consumatorului să își mențină încrederea în capacitatea vânzătorului de a aduce în conformitate bunurile, de exemplu ca urmare

a faptului că aceeași problemă intervine de două ori. În mod similar, în anumite situații, neconformitatea poate fi atât de gravă încât consumatorul nu își poate menține încrederea în capacitatea vânzătorului de a aduce în conformitate bunurile, de exemplu, în cazul în care neconformitatea afectează în mod grav capacitatea consumatorului de a utiliza bunurile în condiții normale și nu se poate pretinde consumatorilor să aibă încredere în capacitatea reparației sau a înlocuirii de către vânzător de a remedia problema.

- (53) În vederea menținerii unui echilibru între drepturile și obligațiile părților contractante, consumatorul ar trebui să beneficieze și de dreptul de a obține încetarea contractului numai în cazurile în care neconformitatea nu este minoră.
- (54) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a reglementa condițiile în care obligațiile debitorului pot fi îndeplinite de către o altă persoană, de exemplu condițiile în care obligația vânzătorului de a repara un bun poate fi îndeplinită de către consumator sau de către un terț pe cheltuiala vânzătorului.
- (55) Pentru a proteja consumatorii împotriva riscului unor întârzieri prelungite, orice reparație sau înlocuire ar trebui finalizată cu succes într-un termen rezonabil. Termenul rezonabil pentru finalizarea unei reparații sau a unei înlocuiri ar trebui să corespundă celui mai scurt timp necesar pentru finalizarea reparației sau a înlocuirii. Acest termen ar trebui stabilit în mod obiectiv, având în vedere natura și complexitatea bunurilor, natura și gravitatea neconformității și efortul necesar pentru finalizarea reparației sau înlocuirii. Atunci când pun în aplicare prezenta directivă, statele membre ar trebui să poată interpreta noțiunea de perioadă rezonabilă pentru finalizarea reparației sau a înlocuirii, menționând perioade fixe care ar putea, în general, să fie considerate rezonabile pentru reparație sau înlocuire, în special în cazul anumitor categorii de produse.
- (56) Prezenta directivă nu ar trebui să reglementeze locul în care trebuie executate obligațiile unui debitor. Prin urmare, prezenta directivă nu ar trebui să stabilească locul livrării, nici să impună locul în care ar trebui efectuată reparația sau înlocuirea; aceste aspecte ar trebui să fie reglementate de dreptul intern.
- (57) În cazul în care vânzătorul aduce în conformitate bunul prin înlocuire, consumatorul nu ar trebui să fie obligat să plătească pentru utilizarea normală a bunurilor înainte de înlocuirea acestora. Utilizarea bunurilor ar trebui considerată normală dacă este în conformitate cu natura și destinația acestora.
- (58) Pentru ca dreptul de a obține încetarea contractului să devină efectiv pentru consumatori, în cazul în care consumatorul achiziționează mai multe bunuri, iar neconformitatea afectează numai o parte a bunurilor livrate pe baza contractului, consumatorul ar trebui să aibă dreptul de a obține încetarea contractului și în ceea ce privește celelalte bunuri achiziționate împreună cu bunurile neconforme, chiar dacă celelalte bunuri sunt conforme, în cazul în care consumatorului nu i se poate pretinde în mod rezonabil să accepte să păstreze doar bunurile conforme.
- (59) În cazul în care consumatorul obține dreptul la încetarea contractului din cauza neconformității, prezenta directivă ar trebui să prevadă norme numai cu privire la principalele efecte și căi de exercitare ale dreptului la încetarea contractului, în special obligația ca părțile să returneze ceea ce au primit. Astfel, vânzătorul ar trebui să fie obligat să ramburseze prețul primit de la consumator, iar consumatorul ar trebui să returneze bunurile.
- (60) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere libertății statelor membre de a reglementa acele consecințe ale încetării contractului care nu sunt prevăzute în prezenta directivă, cum ar fi consecințele scăderii valorii bunurilor sau ale distrugerii sau pierderii acestora. De asemenea, statele membre ar trebui să li se permită să reglementeze modalitățile de rambursare a prețului către consumator, de exemplu modalitățile referitoare la mijloacele utilizate pentru o astfel de rambursare sau la eventualele costuri și comisioane ocazionate ca urmare a rambursării. De exemplu, statelor membre ar trebui să li se permită, de asemenea, să prevadă anumite termene pentru rambursarea prețului sau returnarea bunurilor.
- (61) Principiul răspunderii vânzătorului pentru daune este un element esențial al contractelor de vânzare. Prin urmare, consumatorii ar trebui să aibă dreptul de a solicita despăgubiri pentru prejudiciul cauzat de o încălcare de către vânzător a prezentei directive, inclusiv pentru prejudiciul suferit ca urmare a unei neconformități. O astfel de despăgubire ar trebui să repună consumatorul, în cea mai mare măsură posibilă, în situația în care s-ar fi aflat în cazul în care bunurile ar fi fost conforme. Întrucât existența unui astfel de drept la compensație este deja asigurată în toate statele membre, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor de drept intern privind despăgubirea consumatorilor pentru prejudiciul cauzat de încălcarea acestor norme. Statele membre ar trebui, de asemenea, să dispună în continuare de libertatea de a reglementa dreptul consumatorului la despăgubiri în cazurile în care reparația sau înlocuirea a cauzat inconveniente majore sau a fost întârziată.

- (62) În vederea asigurării transparenței, ar trebui prevăzute anumite cerințe pentru garanțiile comerciale, pe lângă cerințele precontractuale în materie de informare privind existența și condițiile garanțiilor comerciale, stabilite în Directiva 2011/83/UE. În plus, pentru a îmbunătăți securitatea juridică și a evita inducerea în eroare a consumatorilor, prezenta directivă ar trebui să prevadă că, în cazul în care condițiile privind garanția comercială cuprinse în anunțurile publicitare asociate sunt mai favorabile pentru consumator decât cele incluse în certificatul de garanție, ar trebui să prevaleze condițiile mai avantajoase. În fine, prezenta directivă ar trebui să prevadă norme privind conținutul certificatului de garanție și modul în care acesta ar trebui să fie pus la dispoziția consumatorilor. De exemplu, certificatul de garanție ar trebui să includă condițiile garanției comerciale și să menționeze faptul că garanția legală de conformitate nu este afectată de garanția comercială, clarificând faptul că condițiile garanției comerciale reprezintă un angajament suplimentar față de garanția legală de conformitate. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a stabili norme privind alte aspecte ale garanțiilor comerciale care nu sunt reglementate de prezenta directivă, de exemplu posibilitatea de a asocia alți debitori decât garantul la garanția comercială, cu condiția ca aceste norme să nu îi priveze pe consumatori de protecția acordată prin dispozițiile pe deplin armonizate ale prezentei directive referitoare la garanțiile comerciale. Deși ar trebui să își mențină libertatea de a impune furnizarea fără costuri a garanțiilor comerciale, statele membre ar trebui să se asigure că orice angajament din partea vânzătorului sau a producătorului, care se încadrează în definiția garanțiilor comerciale astfel cum figurează în prezenta directivă, respectă normele armonizate cuprinse în aceasta.
- (63) Având în vedere că vânzătorul răspunde față de consumator pentru orice neconformitate a bunurilor rezultată în urma unui act sau a unei omisiuni a vânzătorului sau a unui terț, vânzătorul ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita măsuri corective de la persoana care răspunde în etapele anterioare ale lanțului de tranzacții. Astfel de măsuri corective ar trebui să le includă pe cele pentru o neconformitate care rezultă din omiterea unei actualizări, inclusiv a unei actualizări de securitate, care ar fi fost necesară pentru a menține în conformitate bunul cu elemente digitale. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere principiului libertății contractuale dintre vânzător și celelalte părți din lanțul de tranzacții. Detaliile privind exercitarea acestui drept, în special față de cine și în ce mod urmează a fi solicitate astfel de măsuri corective, precum și precizarea dacă acestea au un caracter obligatoriu, ar trebui furnizate de către statele membre. Măsura în care și consumatorul poate emite pretenții direct de la o persoană din etapele anterioare ale lanțului de tranzacții nu ar trebui să fie reglementată de prezenta directivă, cu excepția cazurilor în care un producător oferă consumatorului o garanție comercială pentru bunuri.
- (64) Persoanele sau organizațiile despre care se consideră, în baza dispozițiilor de drept intern, că ar avea un interes legitim cu privire la protecția drepturilor contractuale ale consumatorilor ar trebui să aibă dreptul să inițieze proceduri, fie în fața unei instanțe judecătorești, fie a unei autorități administrative care are competența de a decide în cazul reclamațiilor sau de a iniția proceduri judiciare corespunzătoare.
- (65) Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere aplicării normelor de drept internațional privat, în special Regulamentelor (CE) nr. 593/2008 și (UE) nr. 1215/2012 ⁽⁷⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului.
- (66) Directiva 1999/44/CE ar trebui abrogată. Data abrogării ar trebui aliniată la data de transpunere a prezentei directive. Pentru a se asigura o aplicare uniformă a actelor cu putere de lege și a actelor administrative pe care statele membre trebuie să le adopte în vederea conformării cu prezenta directivă în cazul contractelor încheiate începând cu data transpunerii, prezenta directivă nu ar trebui să se aplice în cazul contractelor încheiate înainte de data transpunerii sale.
- (67) Anexa la Regulamentul (UE) 2017/2394 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾ ar trebui să fie modificată pentru a include o trimitere la prezenta directivă, astfel încât să se faciliteze cooperarea transfrontalieră pentru asigurarea respectării dispozițiilor din prezenta directivă.
- (68) Anexa I la Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁹⁾ ar trebui să fie modificată pentru a include o trimitere la prezenta directivă, astfel încât să se asigure protejarea intereselor colective ale consumatorilor care sunt prevăzute în prezenta directivă.
- (69) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽¹⁰⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, să transmită, împreună cu notificarea dispozițiilor de transpunere, unul sau mai multe documente în care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din dispozițiile de transpunere în dreptul intern. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) 2017/2394 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure respectarea legislației în materie de protecție a consumatorului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (JO L 345, 27.12.2017, p. 1).

⁽⁹⁾ Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor (JO L 110, 1.5.2009, p. 30).

⁽¹⁰⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (70) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume de a contribui la funcționarea pieței interne prin abordarea coerentă a obstacolelor legate de dreptul contractelor care afectează vânzările de bunuri la nivel transfrontalier în Uniune, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, deoarece niciun stat membru nu este în măsură să soluționeze singur problema fragmentării juridice existente prin asigurarea coerenței legislației sale cu cea a altor state membre, dar, prin eliminarea, printr-o armonizare deplină, a principalelor obstacole legate de dreptul contractelor, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.
- (71) Comisia trebuie să revizuiască aplicarea prezentei directive în termen de cinci ani de la intrarea sa în vigoare, inclusiv, în special, dispozițiile privind măsurile corective, sarcina probei, inclusiv în ceea ce privește bunurile de ocazie, precum și bunurile vândute prin licitații publice, precum și garanția comercială de durabilitate a producătorului. De asemenea, Comisia ar trebui să evalueze dacă aplicarea prezentei directive și a Directivei (UE) 2019/770 asigură un cadru juridic consecvent și coerent în ceea ce privește furnizarea de conținut digital, de servicii digitale și de bunuri cu elemente digitale.
- (72) Prezenta directivă respectă drepturile și libertățile fundamentale, precum și principiile recunoscute în special în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, inclusiv cele consacrate la articolele 16, 38 și 47,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul și scopul

Scopul prezentei directive este de a contribui la buna funcționare a pieței interne, asigurând un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, prin stabilirea unor norme comune privind anumite cerințe referitoare la contractele de vânzare încheiate între vânzător și consumator, în special norme privind conformitatea bunurilor cu contractul, măsurile corective în caz de neconformitate, modalitățile de punere în aplicare a respectivelor măsuri corective, precum și garanțiile comerciale.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

1. „contract de vânzare” înseamnă orice contract în temeiul căruia vânzătorul transferă sau se angajează să transfere unui consumator proprietatea asupra unor bunuri, iar consumatorul plătește sau se angajează să plătească prețul acestora;
2. „consumator” înseamnă orice persoană fizică care, în legătură cu contractele reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității comerciale, industriale, artisanale sau profesionale a persoanei respective;
3. „vânzător” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care, în legătură cu contractele reglementate de prezenta directivă, acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele respectivei persoane fizice sau juridice sau în contul acesteia, în scopuri ce țin de activitatea comercială, industrială, artizanală sau profesională a persoanei respective;
4. „producător” înseamnă fabricantul bunurilor, importatorul bunurilor în Uniune sau orice persoană care se prezintă ca fiind fabricantul sau importatorul, aplicându-și denumirea, marca sau alt semn distinctiv pe bunurile în cauză;
5. „bunuri” înseamnă:
 - (a) orice obiect corporal mobil; apa, gazul și energia electrică trebuie considerate „bunuri” în sensul prezentei directive atunci când sunt puse în vânzare în volum limitat sau în cantitate fixă;
 - (b) orice obiect corporal mobil care încorporează un conținut digital sau un serviciu digital sau este interconectat cu acestea, astfel încât, în absența respectivului conținut digital sau serviciu digital, bunul nu și-ar putea îndeplini funcțiile („bunuri cu elemente digitale”);
6. „conținut digital” înseamnă date produse și furnizate în format digital;

7. „serviciu digital” înseamnă:
- (a) un serviciu care permite consumatorului crearea, prelucrarea, stocarea sau accesarea datelor în format digital; sau
 - (b) un serviciu care permite schimbul de date în format digital încărcate sau create de consumator sau de alți utilizatori ai serviciului respectiv, sau orice altă interacțiune cu aceste date;
8. „compatibilitate” înseamnă capacitatea bunurilor de a funcționa cu componente hardware sau software care sunt utilizate în mod normal bunurile de același tip, fără a fi necesară conversia bunurilor sau a componentelor hardware sau software;
9. „funcționalitate” înseamnă capacitatea bunurilor de a își îndeplini funcțiile, având în vedere scopul lor;
10. „interoperabilitate” înseamnă capacitatea bunurilor de a funcționa cu componente hardware sau software diferite de cele care sunt utilizate în mod normal pentru bunurile de același tip;
11. „suport durabil” înseamnă orice instrument care permite consumatorului sau vânzătorului să stocheze informații care îi sunt adresate personal, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare, pentru o perioadă adecvată la scopul informațiilor și care permite reproducerea neschimbată a informațiilor stocate;
12. „garanție comercială” înseamnă orice angajament din partea vânzătorului sau a unui producător (denumit în continuare „garantul”) față de consumator, prevăzut în certificatul de garanție sau în publicitatea relevantă disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului, în plus față de obligațiile legale care îi revin vânzătorului referitoare la garanția de conformitate, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a întreține bunurile în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor sau oricărei alte cerințe care nu este legată de conformitate;
13. „durabilitate” înseamnă capacitatea bunurilor de a își menține funcțiile și performanța necesare în cursul utilizării normale;
14. „fără costuri” înseamnă fără costurile necesare suportate pentru a aduce bunurile în conformitate, în special costul expedierii prin poștă, al transportului, al forței de muncă sau al materialelor;
15. „licitație publică” înseamnă metoda de vânzare prin care vânzătorul oferă bunuri sau servicii consumatorilor care participă sau au posibilitatea de a participa în persoană la licitație, prin intermediul unei proceduri de licitare transparentă, concurențială, condusă de un adjudecător și în care ofertantul câștigător are obligația să achiziționeze bunurile sau serviciile.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică contractelor de vânzare încheiate între un consumator și un vânzător.
- (2) Contractele dintre un consumator și un vânzător pentru furnizarea de bunuri care urmează să fie fabricate sau produse sunt, de asemenea, considerate contracte de vânzare în sensul prezentei directive.
- (3) Prezenta directivă nu se aplică contractelor privind furnizarea de conținut digital sau de servicii digitale. Cu toate acestea, prezenta directivă se aplică conținutului digital sau serviciilor digitale care sunt încorporate în bunuri sau interconectate cu acestea în sensul articolului 2 punctul 5 litera (b) și care sunt furnizate împreună cu bunurile care fac obiectul contractului de vânzare, indiferent dacă conținutul digital sau serviciul digital respectiv este furnizat de către vânzător sau de către un terț. Dacă există dubii că furnizarea unui conținut digital sau a unui serviciu digital încorporat sau interconectat face sau nu parte din contractul de vânzare, conținutul digital sau serviciul digital se prezumă a fi acoperit de contractul de vânzare.
- (4) Prezenta directivă nu se aplică:
- (a) niciunui suport material care servește exclusiv ca suport al conținutului digital;
 - (b) niciunui bun vândut prin executare silită sau în alt mod, prin autoritatea legii.

(5) Statele membre pot să excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive contractele de vânzare:

(a) de bunuri de ocazie vândute la licitații publice; și

(b) de animale vii.

În cazul menționat la litera (a), consumatorilor li se pun la dispoziție informații clare și complete, ușor accesibile cu privire la faptul că drepturile care decurg din prezenta directivă nu se aplică.

(6) Prezenta directivă nu afectează libertatea statelor membre de a reglementa aspecte generale de drept al contractelor, precum normele privind încheierea, validitatea, nulitatea sau efectele contractelor, inclusiv consecințele încetării unui contract în măsura în care nu sunt reglementate în prezenta directivă, sau dreptul la despăgubiri.

(7) Prezenta directivă nu afectează libertatea statelor membre de a permite consumatorilor să opteze pentru o anumită măsură corectivă în cazul în care neconformitatea bunurilor este constatată la scurt timp după livrare, fără a depăși 30 de zile. În plus, prezenta directivă nu afectează dispozițiile de drept intern care nu sunt specifice contractelor încheiate cu consumatorii și care prevăd anumite măsuri corective pentru anumite tipuri de defecte care nu erau aparente în momentul încheierii contractului de vânzare.

Articolul 4

Nivelul de armonizare

În absența unor dispoziții contrare în prezenta directivă, statele membre nu mențin și nici nu introduc în dreptul lor intern dispoziții diferite de cele stabilite în prezenta directivă, inclusiv dispoziții mai stricte sau mai permissive care să asigure un nivel diferit de protecție a consumatorilor.

Articolul 5

Conformitatea bunurilor

Vânzătorul livrează consumatorului bunuri care, după caz, îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 6, 7 și 8, fără a aduce atingere articolului 9.

Articolul 6

Cerințe subiective de conformitate

Pentru a fi în conformitate cu contractul de vânzare, bunurile îndeplinesc în special următoarele condiții, dacă este cazul:

- (a) respectă descrierea, tipul, cantitatea și calitatea și dețin funcționalitatea, compatibilitatea, interoperabilitatea și alte caracteristici prevăzute în contractul de vânzare;
- (b) corespund scopului special pentru care consumatorul le solicită, pe care consumatorul l-a adus la cunoștința vânzătorului cel târziu în momentul încheierii contractului și pe care vânzătorul l-a acceptat;
- (c) sunt livrate împreună cu toate accesoriile și cu toate instrucțiunile, inclusiv de instalare, prevăzute în contract; și
- (d) sunt furnizate cu actualizări conform dispozițiilor contractului de vânzare.

Articolul 7

Cerințe obiective de conformitate

- (1) Pe lângă respectarea cerințelor subiective de conformitate, bunurile:
 - (a) corespund scopurilor pentru care s-ar utilizat în mod normal bunuri de același tip, ținând seama, dacă este cazul, de dreptul Uniunii și de dispozițiile de drept intern în vigoare, de standarde tehnice sau, în absența unor astfel de standarde tehnice, de coduri de conduită aplicabile în domeniu și specifice sectorului;
 - (b) după caz, posedă calitatea și corespund descrierii unei mostre sau unui model pe care vânzătorul l-a pus la dispoziția consumatorului înainte de încheierea contractului;

- (c) dacă este cazul, sunt livrate împreună cu accesoriile, inclusiv ambalajul, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni pe care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil să le primească; și
- (d) respectă cantitatea și dețin calitățile și alte caracteristici, inclusiv în materie de durabilitate, funcționalitate, compatibilitate și securitate, care sunt normale pentru bunurile de același tip și la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil, având în vedere natura bunurilor și ținând seama de orice declarație publică făcută de vânzător sau în numele acestuia sau de alte persoane situate în amonte în cadrul lanțului de tranzacții, inclusiv de către producător, mai ales în anunțuri publicitare sau pe etichetă.
- (2) Vânzătorul nu este ținut să respecte declarațiile publice, în conformitate cu dispozițiile alineatului (1) litera (d), în cazul în care vânzătorul demonstrează că:
- (a) nu cunoștea și nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarația publică în cauză;
- (b) până la momentul încheierii contractului, declarația publică a fost rectificată în același mod sau într-un mod similar celui în care a fost făcută; sau
- (c) decizia de a achiziționa bunurile nu ar fi putut fi influențată de declarația publică.
- (3) În cazul bunurilor cu elemente digitale, vânzătorul se asigură că consumatorul este informat cu privire la actualizări și că îi sunt furnizate actualizări, inclusiv actualizări de securitate, care sunt necesare pentru a menține conformitatea acelor bunuri pe parcursul perioadei:
- (a) în care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil la aceasta, având în vedere tipul și scopul bunurilor și al elementelor digitale și ținând seama de circumstanțele și natura contractului, atunci când contractul de vânzare prevede un singur act de furnizare a conținutului digital sau a serviciului digital; sau
- (b) indicate la articolul 10 alineatul (2) sau (5), după caz, în cazul în care contractul de vânzare prevede furnizarea continuă a conținutului digital sau a serviciului digital pe parcursul unei anumite perioade.
- (4) În cazul în care consumatorul nu instalează, într-un termen rezonabil, actualizările furnizate în conformitate cu alineatul (3), vânzătorul nu răspunde pentru nicio neconformitate cauzată exclusiv de lipsa actualizării relevante, cu condiția ca:
- (a) vânzătorul să fi informat consumatorul cu privire la disponibilitatea actualizării și la consecințele neinstalării acesteia de către consumator; și
- (b) neinstalarea sau instalarea incorectă a actualizării de către consumator să nu fi fost cauzată de existența unor deficiențe în instrucțiunile de instalare furnizate consumatorului.
- (5) Nu se consideră că există o neconformitate în sensul alineatului (1) sau (3) dacă, la momentul încheierii contractului de vânzare, consumatorul a fost informat în mod explicit că o anumită caracteristică a bunurilor se abate de la cerințele obiective de conformitate stabilite la alineatul (1) sau (3), iar consumatorul a acceptat în mod expres și separat respectiva abatere în momentul încheierii contractului de vânzare.

Articolul 8

Instalarea incorectă a bunurilor

Orice neconformitate cauzată de instalarea incorectă a bunurilor este considerată ca reprezentând o neconformitate a bunurilor dacă:

- (a) instalarea face parte din contractul de vânzare și a fost realizată de vânzător sau sub răspunderea vânzătorului; sau
- (b) instalarea, destinată să fie realizată de consumator, a fost realizată de acesta și instalarea incorectă s-a datorat unor deficiențe în instrucțiunile de instalare furnizate de vânzător sau, în cazul bunurilor cu elemente digitale, de către vânzătorul sau furnizorul conținutului digital sau al serviciului digital.

Articolul 9

Drepturile terților

În cazul în care o restricție care rezultă din încălcarea oricărui drept al unui terț, în special a drepturilor de proprietate intelectuală, împiedică sau limitează utilizarea bunurilor în conformitate cu articolele 6 și 7, statele membre se asigură că consumatorul are dreptul la măsurile corective în caz de neconformitate prevăzute la articolul 13, cu excepția cazului în care dispozițiile de drept intern prevăd nulitatea sau încetarea contractului de vânzare în astfel de cazuri.

Articolul 10

Răspunderea vânzătorului

(1) Vânzătorul răspunde față de consumator pentru orice neconformitate care există în momentul livrării bunurilor și care este constatată în termen de doi ani de la data respectivă. Fără a aduce atingere articolului 7 alineatul (3), prezentul alineat se aplică, de asemenea, bunurilor cu elemente digitale.

(2) În cazul bunurilor cu elemente digitale pentru care contractul de vânzare prevede furnizarea continuă de conținut digital sau de servicii digitale pentru o anumită perioadă, vânzătorul răspunde, de asemenea, pentru orice neconformitate a conținutului digital sau a serviciului digital care intervine sau este constatată în termen de doi ani de la momentul livrării bunurilor cu elemente digitale. În cazul în care contractul prevede furnizarea continuă pentru o perioadă de peste doi ani, vânzătorul răspunde pentru orice neconformitate a conținutului digital sau a serviciului digital care intervine sau este constatată pe parcursul perioadei în care conținutul digital sau serviciul digital trebuie să fie furnizat conform contractului de vânzare.

(3) Statele membre pot menține sau introduce termene mai lungi decât cele menționate la alineatele (1) și (2).

(4) Dacă, în temeiul dispozițiilor de drept intern, măsurile corective prevăzute la articolul 13 sunt supuse și unui termen de prescripție, statele membre se asigură că acest termen de prescripție îi permite consumatorului să facă uz de măsurile corective prevăzute la articolul 13 în cazul oricărei neconformități pentru care vânzătorul răspunde în temeiul alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol și care este constatată în termenul menționat la alineatele respective.

(5) Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol, statele membre pot menține sau introduce numai un termen de prescripție pentru măsurile corective prevăzute la articolul 13. Statele membre se asigură că acest termen de prescripție îi permite consumatorului să facă uz de măsurile corective prevăzute la articolul 9 pentru orice neconformitate pentru care vânzătorul răspunde în temeiul alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol și care este constatată pe parcursul perioadei menționate la alineatele respective.

(6) Statele membre pot prevedea că, în cazul bunurilor de ocazie, vânzătorul și consumatorul pot conveni asupra unor condiții contractuale sau acorduri având o perioadă de răspundere contractuală sau un termen de prescripție mai scurte decât cele menționate la alineatele (1), (2) și (5), cu condiția ca astfel de perioade ori termene mai scurte să aibă o durată de minimum un an.

Articolul 11

Sarcina probei

(1) Orice neconformitate care este constatată în termen de un an de la data la care bunurile au fost livrate este prezumată a fi existat deja în momentul livrării bunurilor, până la proba contrarie sau cu excepția cazului în care această prezumție este incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității. Prezentul alineat se aplică, de asemenea, bunurilor cu elemente digitale.

(2) În locul termenului de un an prevăzut la alineatul (1), statele membre pot menține sau pot stabili un termen de doi ani de la momentul livrării bunurilor.

(3) În cazul bunurilor cu elemente digitale pentru care contractul de vânzare prevede furnizarea continuă de conținut digital sau de servicii digitale pentru o anumită perioadă, sarcina probei cu privire la conformitatea conținutului digital sau a serviciului digital pe parcursul perioadei indicate la articolul 10 alineatul (2) îi revine vânzătorului în cazul unei neconformități care este constatată pe parcursul perioadei menționate la articolul respectiv.

Articolul 12

Obligația de notificare

Statele membre pot menține sau introduce dispoziții care să prevadă că, pentru a beneficia de drepturile sale, consumatorul trebuie să informeze vânzătorul cu privire la neconformitate în termen de cel puțin două luni de la data la care consumatorul a constatat neconformitatea respectivă.

*Articolul 13***Măsurile corective în caz de neconformitate**

- (1) În caz de neconformitate, consumatorul are dreptul de a beneficia de aducerea în conformitate a bunurilor, de a beneficia de o reducere proporțională a prețului sau de a obține încetarea contractului în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Pentru ca bunurile să fie aduse în conformitate, consumatorul poate opta între reparație și înlocuire, cu excepția cazului în care măsura corectivă aleasă ar fi imposibilă sau, în comparație cu cealaltă măsură corectivă disponibilă, ar impune vânzătorului costuri care ar fi disproporționate, luând în considerare toate circumstanțele, inclusiv:
- (a) valoarea bunurilor în cazul în care nu ar fi existat neconformitatea;
 - (b) gravitatea neconformității; și
 - (c) dacă măsura corectivă alternativă ar putea fi executată fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.
- (3) Vânzătorul poate refuza să aducă în conformitate bunurile dacă reparația sau înlocuirea sunt imposibile sau i-ar impune costuri care ar fi disproporționate, luând în considerare toate circumstanțele, inclusiv cele menționate la alineatul (2) literele (a) și (b).
- (4) Consumatorul are dreptul fie să obțină o reducere proporțională a prețului în conformitate cu articolul 15, fie să obțină încetarea contractului de vânzare în conformitate cu articolul 16, în oricare dintre următoarele cazuri:
- (a) vânzătorul nu a finalizat reparația sau înlocuirea sau, după caz, nu a finalizat reparația sau înlocuirea în conformitate cu articolul 14 alineatele (2) și (3), sau vânzătorul a refuzat să aducă în conformitate bunurile în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol;
 - (b) se constată o neconformitate, în pofida eforturilor vânzătorului de a o remedia;
 - (c) neconformitatea este de o asemenea gravitate încât justifică o reducere de preț sau dreptul la încetarea imediată a contractului de vânzare; sau
 - (d) vânzătorul a declarat că nu va aduce bunurile în conformitate într-un termen rezonabil sau fără inconveniente semnificative pentru consumator, ori acest lucru reiese clar din circumstanțele cazului.
- (5) Consumatorul nu are dreptul de a obține încetarea contractului dacă neconformitatea este minoră. Sarcina probei cu privire la caracterul minor al neconformității revine vânzătorului.
- (6) Consumatorul are dreptul de a suspenda plata unei părți restante din prețul bunurilor sau a unei părți a acesteia până în momentul în care vânzătorul își va fi îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive. Statele membre pot stabili condițiile și căile de exercitare de către consumator a dreptului său de a suspenda plata.
- (7) Statele membre pot reglementa dacă și în ce măsură o contribuție a consumatorului la neconformitate afectează dreptul acestuia la măsuri corective.

*Articolul 14***Repararea sau înlocuirea bunurilor**

- (1) Reparațiile sau înlocuirile se efectuează:
- (a) fără costuri;
 - (b) într-un termen rezonabil din momentul în care vânzătorul a fost informat de către consumator cu privire la neconformitate; și
 - (c) fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunurilor și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunurile în cauză.

(2) În cazul în care neconformitatea urmează să fie remediată prin repararea sau înlocuirea bunurilor, consumatorul pune bunurile la dispoziția vânzătorului. Vânzătorul preia bunurile înlocuite pe propria cheltuială.

(3) În cazul în care o reparație necesită demontarea bunurilor care au fost instalate într-un mod compatibil cu natura și cu destinația lor, înainte ca neconformitatea să fie constatată, sau în cazul în care bunurile respective urmează să fie înlocuite, obligația de a repara sau înlocui bunurile include demontarea bunurilor neconforme și instalarea bunurilor de înlocuire sau a bunurilor reparate, sau suportarea costurilor aferente demontării și instalării.

(4) Consumatorul nu este obligat să plătească pentru utilizarea normală a bunurilor înlocuite în perioada care a precedat înlocuirea acestora.

Articolul 15

Reducerea de preț

Reducerea de preț este proporțională cu diminuarea valorii bunurilor primite de consumator în comparație cu valoarea pe care bunurile ar avea-o dacă ar fi în conformitate.

Articolul 16

Încetarea contractului

(1) Consumatorul își exercită dreptul de a obține încetarea contractului de vânzare printr-o declarație către vânzător prin care își exprimă decizia de a obține încetarea contractului de vânzare.

(2) În cazul în care neconformitatea se referă doar la unele dintre bunurile livrate în temeiul contractului de vânzare și există un motiv de încetare a contractului de vânzare în temeiul articolului 13, consumatorul poate obține încetarea contractului de vânzare numai în raport cu bunurile respective, precum și cu orice alte bunuri pe care consumatorul le-a achiziționat împreună cu bunurile neconforme, în cazul în care consumatorului nu i se poate pretinde în mod rezonabil să accepte să păstreze numai bunurile conforme.

(3) În cazul în care consumatorul obține încetarea contractului de vânzare în ansamblul său sau în conformitate cu alineatul (2), în raport cu unele dintre bunurile livrate în temeiul contractului de vânzare:

(a) consumatorul returnează vânzătorului bunurile, pe cheltuiala acestuia din urmă; și

(b) vânzătorul îi rambursează consumatorului prețul plătit pentru bunuri, la primirea bunurilor sau a unei dovezi prezentate de consumator că bunurile au fost returnate.

În sensul prezentului alineat, statele membre pot stabili modalitățile de returnare și rambursare.

Articolul 17

Garanții comerciale

(1) Orice garanție comercială dă naștere unei obligații juridice pentru garant în condițiile stabilite în certificatul de garanție comercială și în anunțurile publicitare asociate, disponibile în momentul încheierii contractului sau anterior. În condițiile prevăzute la prezentul articol și fără a aduce atingere oricăror altor dispoziții aplicabile din dreptul Uniunii sau din dreptul intern, în cazul în care un producător oferă consumatorului o garanție de durabilitate pentru anumite bunuri pentru o perioadă de timp anume, producătorul răspunde direct față de consumator, pe întreaga perioadă acoperită de garanția de durabilitate, pentru repararea sau înlocuirea bunurilor în conformitate cu articolul 14. Producătorul îi poate oferi consumatorului condiții mai favorabile în certificatul de garanție comercială de durabilitate.

În cazul în care condițiile prevăzute în certificatul de garanție comercială sunt mai puțin avantajoase pentru consumator decât cele prevăzute în anunțurile publicitare asociate, garanția comercială dă naștere unei obligații juridice în condițiile stabilite în publicitatea privind garanția comercială, cu excepția cazului în care, înainte de încheierea contractului, anunțurile publicitare asociate au fost corectate în același mod sau într-un mod comparabil celui în care au fost făcute.

(2) Certificatul de garanție comercială este oferit consumatorului, pe un suport durabil, cel mai târziu în momentul livrării bunurilor. Certificatul de garanție comercială este formulat într-un limbaj simplu și inteligibil. Acesta conține următoarele elemente:

- (a) o declarație clară prin care se indică faptul că consumatorul are dreptul prin lege la măsuri corective din partea vânzătorului, fără costuri, în caz de neconformitate a bunurilor și că măsurile corective respective nu sunt afectate de garanția comercială;
 - (b) numele și adresa garantului;
 - (c) procedura pe care trebuie să o urmeze consumatorul pentru a obține aducerea în aplicare a garanției comerciale;
 - (d) indicarea bunurilor cărora li se aplică garanția comercială; și
 - (e) condițiile garanției comerciale.
- (3) Neconformitatea cu alineatul (2) nu afectează caracterul obligatoriu al garanției comerciale pentru garant.
- (4) Statele membre pot stabili norme privind alte aspecte referitoare la garanțiile comerciale care nu sunt reglementate de prezentul articol, inclusiv norme referitoare la limba sau limbile în care este pus la dispoziția consumatorului certificatul de garanție comercială.

Articolul 18

Dreptul la o acțiune în regres

În cazul în care vânzătorul răspunde față de consumator pentru o neconformitate care rezultă dintr-un act sau o omisiune, inclusiv omisiunea de a oferi actualizări ale bunurilor care conțin elemente digitale în conformitate cu articolul 7 alineatul (3), a unei persoane în etapele anterioare ale lanțului de tranzacții, vânzătorul are dreptul să solicite măsuri corective din partea persoanei sau a persoanelor cărora le revine răspunderea din lanțul de tranzacții. Persoana căreia vânzătorul îi poate solicita măsuri corective, acțiunile relevante și condițiile de exercitare se stabilesc prin dispoziții de drept intern.

Articolul 19

Asigurarea respectării prezentei directive

- (1) Statele membre se asigură că există mijloace adecvate și eficace pentru a garanta respectarea prezentei directive.
- (2) Mijloacele menționate la alineatul (1) cuprind dispoziții care permit unuia sau mai multora dintre următoarele organisme, astfel cum se prevede în dreptul intern, să introducă o acțiune în fața unei instanțe judecătorești sau a organelor administrative competente, în temeiul dreptului intern, pentru a se asigura aplicarea dispozițiilor care transpun prezenta directivă în dreptul intern:
- (a) organismele publice sau reprezentanții acestora;
 - (b) organizațiile de protecție a consumatorilor care au un interes legitim în protejarea consumatorilor;
 - (c) organizațiile profesionale care au un interes legitim să acționeze.

Articolul 20

Informarea consumatorilor

Statele membre adoptă măsuri adecvate pentru a asigura că informațiile privind drepturile consumatorilor în temeiul prezentei directive, precum și informațiile privind mijloacele de exercitare a acestora, sunt puse la dispoziția consumatorilor.

Articolul 21

Caracterul imperativ

- (1) Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta directivă, nu este obligatoriu pentru consumator niciun acord de natură contractuală care, în detrimentul consumatorului, exclude aplicarea dispozițiilor care transpun prezenta directivă în dreptul intern, derogă de la acestea sau le modifică efectele înainte ca neconformitatea bunurilor să fie adusă la cunoștința vânzătorului de către consumator.

(2) Prezenta directivă nu interzice vânzătorului să ofere consumatorului condiții contractuale care depășesc nivelul de protecție asigurat prin prezenta directivă.

Articolul 22

Modificarea Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE

(1) În anexa la Regulamentul (UE) 2017/2394, punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).”;

(2) În anexa I la Directiva 2009/22/CE, punctul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„7. Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).”

Articolul 23

Abrogarea Directivei 1999/44/CE

Directiva 1999/44/CE se abrogă de la 1 ianuarie 2022.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexă.

Articolul 24

Transpunerea

(1) Până la 1 iulie 2021, statele membre adoptă și publică dispozițiile necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 1 ianuarie 2022.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(2) Dispozițiile prezentei directive se aplică contractelor încheiate după 1 ianuarie 2022.

Articolul 25

Reexaminare

Până la 12 iunie 2024, Comisia reexaminează aplicarea prezentei directive, inclusiv a dispozițiilor sale referitoare la măsurile corective și sarcina probei – inclusiv în ceea ce privește bunurile de ocazie sau bunurile vândute prin licitații publice – precum și la garanția comercială de durabilitate a producătorului, și întocmește un raport pe care îl transmite Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European. Raportul evaluează în special dacă aplicarea prezentei directive și a Directivei (UE) 2019/770 asigură un cadru consecvent și coerent pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne în ceea ce privește furnizarea de conținut digital, de servicii digitale și de bunuri cu elemente digitale, în conformitate cu principiile aflate la baza politicilor Uniunii. Raportul este însoțit, după caz, de propuneri legislative.

Articolul 26

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Cu toate acestea, articolul 22 se aplică de la 1 ianuarie 2022.

*Articolul 27***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 20 mai 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ANEXĂ

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 1999/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)	<i>Articolul 1</i>
Articolul 1 alineatul (2) litera (a)	Articolul 2 punctul 2
Articolul 1 alineatul (2) litera (b) prima liniuță	Articolul 3 alineatul (4) litera (b)
Articolul 1 alineatul (2) litera (b) a doua și a treia liniuță	Articolul 2 punctul 5 litera (a)
Articolul 1 alineatul (2) litera (c)	Articolul 2 punctul 3
Articolul 1 alineatul (2) litera (d)	Articolul 2 punctul 4
Articolul 1 alineatul (2) litera (e)	Articolul 2 punctul 12
Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 2 punctul 15 și articolul 3 alineatul (5) litera (a)
Articolul 1 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 5
Articolul 2 alineatul (2) litera (a)	Articolul 6 litera (a) și articolul 7 alineatul (1) litera (b)
Articolul 2 alineatul (2) litera (b)	Articolul 6 litera (b)
Articolul 2 alineatul (2) litera (c)	Articolul 7 alineatul (1) litera (a)
Articolul 2 alineatul (2) litera (d)	Articolul 7 alineatul (1) litera (d)
Articolul 2 alineatul (3)	Articolul 7 alineatul (5)
Articolul 2 alineatul (4)	Articolul 7 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (5)	Articolul 8
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 13 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 13 alineatul (2) și articolul 14 alineatul (1) litera (a)
Articolul 3 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 3 alineatul (3) al treilea paragraf	Articolul 14 alineatul (1) literele (b) și (c)
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 2 punctul 14
Articolul 3 alineatul (5)	Articolul 13 alineatul (4)
Articolul 3 alineatul (6)	Articolul 13 alineatul (5)
Articolul 4	Articolul 18
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 10 alineatele (1), (2), (3), (4) și (5)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 12
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 11
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (1)

Directiva 1999/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (2)
Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 17 alineatul (2)
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 17 alineatul (4)
Articolul 6 alineatul (5)	Articolul 17 alineatul (3)
Articolul 7 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 21 alineatul (1)
Articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 10 alineatul (6)
Articolul 7 alineatul (2)	—
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 3 alineatele (6) și (7)
Articolul 8 alineatul (2)	Articolul 4
Articolul 9	Articolele 19 și 20
Articolul 10	Articolul 22
Articolul 11 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 24 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 11 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 24 alineatul (1) al treilea paragraf
Articolul 11 alineatul (2)	Articolul 24 alineatul (1) al patrulea paragraf
Articolul 12	Articolul 25
Articolul 13	Articolul 26
Articolul 14	Articolul 27